

Akademija likovnih umjetnosti Sveučilišta u Zagrebu

Završni rad na preddiplomskom studiju slikarstva

GLITCH

Ena Antunović

Akadska godina 2022./2023

Simulacijska hipoteza

“Milijarder, svemirski poduzetnik i transhumanist Elon Musk vjeruje da živimo u simuliranom svemiru. U tome nije usamljen- mnogi ljudi u Silicijskoj dolini pobornici su tzv. “simulacijske hipoteze” i tvrde da je ono što doživljavamo kao stvarnost ustvari divovska računalna simulacija koju je stvorila neka napredna inteligencija. Ako i moje sjećanje nije simulirano, prije stanovitog broja godina svi su se složno smijali Davidu Ickeu koji je to isto tvrdio.

Autor pojma *simulacijske hipoteze* je švedski filozof i istaknuti transhumanist Nick Bostrom sa Sveučilišta Oxford koji je 2003. godine napisao utjecajan rad *Živite li u simulaciji?*. U njemu je predložio tezu da su pripadnici napredne ‘postljudske’ civilizacije s velikom računalnom snagom odlučili pokrenuti simulaciju svojih predaka u svemiru, a temelj ideje su suvremeni trendovi u tehnologiji, poput virtualne stvarnosti i mapiranja ljudskog mozga. A sad, jesu li simulaciju napravili naši potomci iz budućnosti, gmazovi ili neka druga vrsta tuđinaca, za tu je raspravu vrijeme tek kad utvrdimo da smo u simulaciji.”

Citat izveden iz knjige Krešimira Mišaka “Smrt transhumanizmu sloboda narodu”.

Ovaj citat je baza ili polazište moje ideje i razmišljanja. Često, u nekim svakodnevnim, rutinskim situacijama, dolazim do pitanja jesmo li svi zapravo isprogramirani. Obzirom da je posthumanizam u posljednjih nekoliko godina uvelike uzeo maha pitam se što znači stvarnost i postoji li ona uopće ako smo ograničeni samo na vlastito iskustvo. Možemo li se međusobno razumjeti i dogovoriti oko jedne stvarnosti ili je i to samo privid. Ako vrijeme i mjesto u kojem živimo i u kojem se krećemo prihvatimo kao simuliranu realnost možemo li zaključiti pak da svatko živi u svojoj vlastitoj simulaciji ili smo svi dio iste, potpuno nesvjesni.

Ujutro se budim, perem zube, pijem kavu, doručkujem... i tako redom kroz dan. Obavljam obaveze koje su na tapeti, vozim se tramvajem, susrećem nepoznate ljude. Dani prolaze, u rutini, u ponavljanju. A onda se desi nešto neobično, zanimljivo, čudno, nešto izvan okvira, nešto što imam potrebu prepričati nekome na kavi. Prisjećam se, kao što svi često razmišljamo u prošlost, prošlost koje se vjerojatno niti ne sjećamo dobro nego smo ju uvrnuli u svojim glavama. Odlazim i u budućnost, onu koja se vjerojatno nikada neće ni dogoditi. Svi ti prizori u mojoj glavi i izvan nje su dio ideje iza koja stoji iza ovih slika. Mali glitchevi u matrixu koji ovaj matrix čine (ne)stvarnim.

